

Bůh trestá Sodomu

Lidé byli rozptýleni v různých končinách země. Mluvili různými jazyky a mnozí zapomněli na svého Boha. Klaněli se modlám a uctívali dokonce zvířata. Nejhorší to bylo ve městech Sodomě a Gomoře, která hříchem jen kvetla.

V zemi Kenaanské žil bohabojný a spravedlivý muž jménem Abrahám se svou ženou Sárrou a synovcem Lotem. Jednoho dne promluvil k Abrahámovi Bůh: „Ty se staneš otcem Božího lidu, daruji ti úrodnou zemi a rozmnožím tvůj majetek.“

Abrahámovi i Lotovi se pak začalo dařit, jejich stáda se rozmnožila a stali se z nich bohatí a vážení mužové. Protože pastva brzy nestačila pro dobytek obou, dohodli se, že se rozdělí, aby měl každý vlastní pastviny. Lot a jeho lid se usídlili v blízkosti města Sodomy a Abrahám zůstal v zemi Kenaanské.

Jednoho dne navštívili Abraháma tři poutníci. Když něco pojedli a odpočinuli si, Abrahám je kus cesty vyprovodil. Mířili do Sodomy a podle jejich řeči poznal, že jsou to andělé, poslové Hospodinovi. Když se rozloučili, promluvil Bůh k Abrahámovi: „Zničím Sodomu a Gomoru,“ řekl, „jsou to města bezbožná a jejich obyvatelé hříšní.“

„Hospodine, nejsou všichni takoví, žijí tam i lidé spravedliví, dopustíš, aby zemřeli i oni?“ ptal se Abrahám. „Bude-li ve městě padesát spravedlivých, nezničím je,“ zněla

Boží odpověď. „A co když bude do padesáti chybět pět spravedlivých?“ pokračoval Abrahám. „Dobře, i tak město ušetřím,“ řekl Bůh. Abrahám smlouval dál a Bůh nakonec slíbil, že najde-li se mezi hříšníky jen deset spravedlivých, nebudou města zničena.

Když andělé poutníci přišli k branám Sodomy, potkali Abrahámovu synovce Lota. Lot byl pohostinný, pozval poutníky do svého domu, nasýtil je nejlepšími pokrmy a poskytl jim místo k odpočinku. Když se smrákalo, objevili se před Lotovým příbytkem sodomští muži a obklíčili dům. „Přiveď nám ty muže, kteří k tobě dnes přišli,“ volali na Lota. Lot vyšel před dům a řekl: „Nevydám své hosty, chcete je okrást a možná i zabít.“ Muži se chtěli na Lota vrhnout, ale jeho vzácní hosté ho včas vtáhli do domu a útočníky ranili slepotou, takže nebyli schopni nalézt vchod.

Boží poslové pak nabádali Lota: „Před rozedněním seber celou svou rodinu a prchej co nejdál ze Sodomy. Ráno bude Bůh chrlit z oblohy oheň a síru a všechno živé zahyne, neboť se mezi obyvateli města nenašlo ani deset spravedlivých. Až se začne z nebe valit oheň a síra, nikdo se neohlížejte, chcete-li zůstat naživu,“ varovali Lota důrazně.

Když byl Lot se svou ženou a dvěma dcerami za městem, ozval se za nimi hrozný rachot, obloha se rozsvítila ohnivou září a oblaka sirného dýmu zahalila krajinu. Lotova žena neodolala zvědavosti a ohlédla se. Ale běda! V tu chvíli ztuhla proměněna v solný sloup. Oheň a dým zničily všechno živé, lidi, zvířata i rostliny. Místo obou hříšných měst zůstala jen pustina.

Mojžíš

Přešlo mnoho let, Josef zestárl a Bůh ho povolal k sobě. Na egyptský trůn usedl nový faraon a izraelskému lidu nastaly zlé časy. Egyptané na Izraelce pohlíželi jako na otroky a ukládali jim ty nejtěžší práce. Ale během let Izraelců přibývalo, až Egyptané dostali strach, že by se proti nim mohli vzbouřit. Aby počet Izraelců nevzrůstal, vydal faraon rozkaz vojákům, že každý narozený izraelský chlapec musí být utopen v Nilu. V izraelských rodinách zavládl smutek a zoufalství.

Jedné ženě se právě narodil krásný chlapeček. „Nenechám své dítě zabít,“ řekla si a vymyslela plán. Vložila dítě do košíku vymazaného smolou a vystlaného pokrývkami a pustila koš po proudu řeky. Koš plul podél břehu, až se zastavil v hustém rákosí.

Nedaleko se právě koupala faraonova dcera se svými služebnými. Najednou se z rákosí ozval dětský pláč. „Jděte se podívat, co to je,“ vybídla princezna služebné. Za chvíli už překvapeně hleděla na dítě v košíku. „Jaké překrásné děťátko, vezmu ho k sobě a budu se o ně starat.“

„Bude potřebovat kojnou,“ radila princezně jedna ze služebných. „Poptám se ve městě a nějakou najdu.“ Kojná, kterou přivedla, byla chlapečkova vlastní matka.

Chlapec, kterého pojmenovali Mojžíš, vyrůstal u faraonova dvora jako princ.

Žil v blahobytu, měl sloužící, ale zachoval si dobré srdce. Nikdy nezapomněl, že i on sám pochází z izraelského rodu.

Nelíbilo se mu, jak faraonovi dvořané zacházejí s izraelskými otroky. Jednou, to už byl skoro dospělý, spatřil, jak egyptský dozorce krutě mlátí izraelského otroka. Když otrok padl bezvládně k zemi, zmocnil se Mojžíše hněv. Vrhł se na dozorce a zabil ho. Pozdě si uvědomil, že ho při činu pozoroval nějaký člověk. Z obavy před prozračením a trestem uprchl z Egypta do země Midján a stal se

pastýřem u tamějšího kněze Jitra. Jitro si Mojžíše oblíbil, a později mu dokonce dal za manželku jednu ze svých dcer.

Jednou Mojžíš pásł stádo na úpatí hory Choréb. Náhle uviděl hořící keř. Přišel blíž a uslyšel z keře hlas: „Já jsem Hospodin, Bůh Abrahámův, Izákův a Jákobův. Vyvolil jsem tě, abys vyvedl svůj lid z egyptského otroctví. Ukážu vám úrodnou a bohatou zemi. Posílám ti na pomoc tvého bratra Árona.

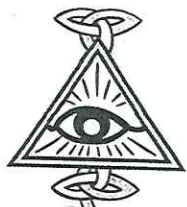
Půjdete do Egypta a oznámíte Izraelským, že jste připraveni vyvést je z otroctví, a budete žádat faraona, aby všechny propustil.“ Mojžíš byl ohromen. „Jak bych já mohl přesvědčit všechny lid i faraona? Neuvěří mi.“

„Hod' na zem svou pastýřskou hůl,“ řekl Bůh. Jakmile se hůl dotkla země, proměnila se v hada. Mojžíš se lekl. „Neboj se a chyt' hada za ocas,“ nařídil Bůh. Mojžíš poslechl a had se opět změnil v hůl.

„Toto kouzlo ti pomůže, aby ti lidé uvěřili. Bude-li třeba, nabereš ještě vodu z Nilu – když ji rozliješ po zemi, promění se v krev. Nebude-li faraon chtít izraelský lid propustit, sešlu na Egypt strašné pohromy.“

Mojžíš odvedl stádo domů a oznámil tchánu Jitrovi, že odchází s manželkou a bratrem Áronem do Egypta.

Bůh posílá na Egypt deset pohrom

Mojžíš s bratrem Áronem dorazili do Egypta. Hlásali zotročenému izraelskému lidu, co řekl Bůh, a slibovali, že národ odvedou z Egypta do úrodné Kenaanské země, která se stane jejich novým domovem. Když žádali faraona, aby jim dovolil izraelský lid odvést, vysmál se jim a nařídil svým správcům, aby ukládali lidem ještě horší a těžší práce. Mojžíš a Áron se nedali odbýt. Bůh jim přikázal, aby při jednání s faraonem použili kouzla, která jim dal.

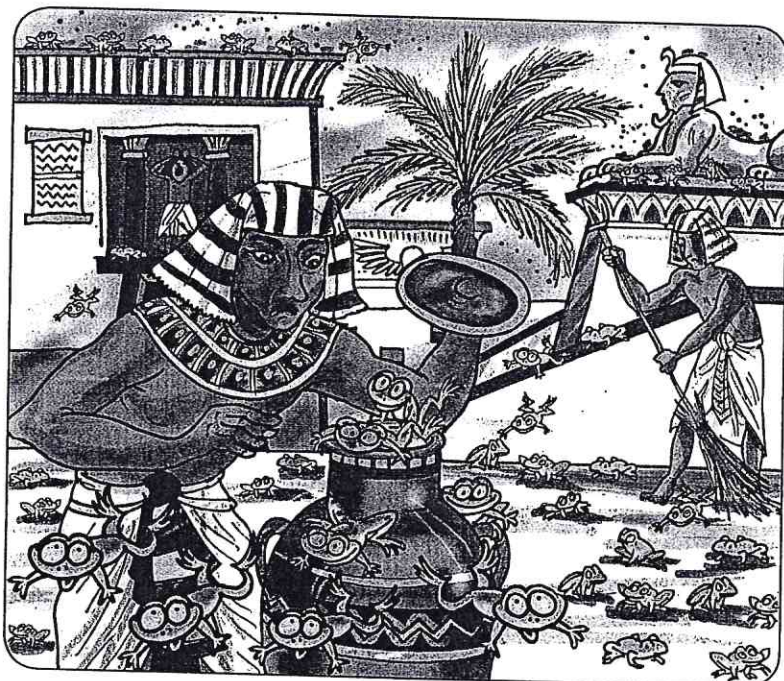
„Posílá nás Bůh všeho izraelského lidu, propust' nás z Egypta,“ žádali znovu faraona. „Kdo je váš Bůh? Jak si troufá ode mne něco žádat?“ řekl pyšně faraon. „Náš Bůh je mocný,“ řekl Mojžíš a hodil na zem svou pastýřskou hůl. Místo ní se hned na podlaze paláce objevil had. Všichni přítomní strnuli úžasem. Faraon se nevzdával. Přikázal svým kouzelníkům, aby provedli tentýž zázrak. A skutečně! I jejich hole se proměnily v hady. Avšak had z Mojžíšovy hole spolykal všechny hady egyptské. Bylo zřejmé, že Bůh izraelský je mocnější než egyptští bohové.

Ani teď nehodlal faraon Izraelity propustit. Bůh opět promluvil k Mojžíšovi: „Splním, co jsem slíbil. Uvalím na Egypt strašné pohromy a osvobodím svůj lid. Jděte ráno opět k faraonovi a Áron ať vezme tvou hůl a pozvedne ji nad řekami a potoky. Všechna voda

se promění v krev, zahynou ryby i vodní tvorové a lidé budou trpět žízní.“

Mojžíš a Áron provedli, co řekl Hospodin. Sedm dní ponechal Bůh vodu proměněnou v krev. Lidé trpěli žízní, ale faraona to neobměkčilo. Ani za nic nechtěl přijít o izraelské otroky. Bůh seslal na Egypt ještě horší rány: náhle z řek vylezly tisíce velkých žab a zaplavily celá města a vesnice, pronikly

do lidských příbytků a lezly po lidech i ve spánku. Faraon žádal Mojžíše, aby zbavil zemi žab a sliboval, že jeho lid propustí. Ale když žáby pomřely, faraon slib nedodržel. Pak Hospodin zamořil zemi komáry, po nich přišly na řadu mouchy. Když ani pak faraon nedodržel slib, veškerý dobytek v zemi uhynul na zhoubný dobytčí mor. Pak zachvátila ošklivá choroba egyptské obyvatele – jejich těla byla plná boláků a vředů

a mnoho jich zemřelo. Ani tehdy se faraon neobměkčil. Hrozné krupobití pak zpustošilo egyptská pole, a co zbylo z úrody, sežrala obrovská hejna kobylek do posledního stébka. Nakonec Bůh zahalil Egypt do neproniknutelné tmy. Lidé vráželi do věcí i do sebe navzájem. Jen v izraelských domech bylo světlo. Když se po třech dnech tma rozplynula, faraon nabízel Mojžíšovi, že propustí jeho lid, ale dobytek si ponechá. To Mojžíš nemohl přijmout. Bůh k němu opět promluvil: „Na Egypt sešlu ještě poslední, nejhorší trest. Desátou noc ode dneška projdu zemí a zahynou všichni egyptští prvorození od syna faraonova až k dítěti nejchudší služebné. Zahynou i prvorozená zvířata, ale lidem izraelským nebude v ničem ublíženo. Den, kdy opustíte Egypt, se blíží.“

Odchod z Egypta

Mojžíš svolal izraelské muže a sdělil jim Boží nařízení: „Za deset dnů musí každá rodina zabít beránka a upéct ho na ohni. Jeho krví pomazete dveře svých domů, neboť Hospodin bude procházet Egyptem a zabíjet všechno prvorozené. Domům označeným krví se vyhne. A nikdo z vás nesmí po celou noc vyjít z domu.“ Když nastala určená noc, Bůh potrestal egyptské obyvatele tak, jak slíbil. Faraon ztratil svého prvorozeného syna a v hněvu rozkázal, ať mu izraelský lid co nejrychleji zmizí z očí. Mojžíš a Áron svolali svůj lid k bohoslužbě a při ní lidem přikázali, aby na cestu vzali mouku na pečení chleba a jiné zásoby jídla i všechny dobytek – skot, kozy, ovce a osly. V dlouhém průvodu šli Izraelští za Mojžíšem a Áronem a ti je vedli pouští. Směřovali k moři. Ve dne jim ukazoval cestu vysoký oblak a v noci ohnivá záře – obě znamení poslal Hospodin.

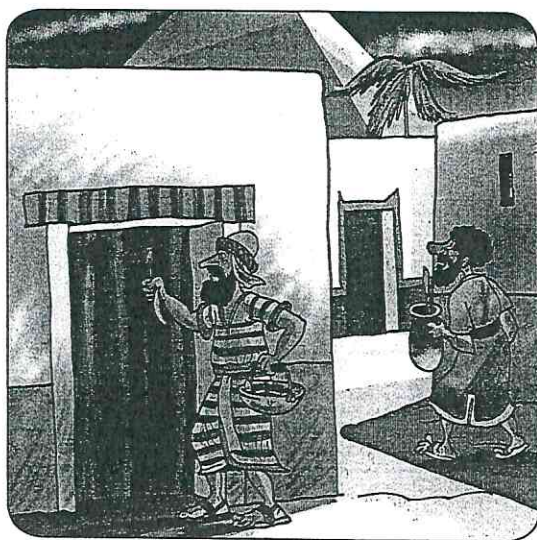
Faraon svého nařízení brzy litoval. Rozkřikl se: „Kdo nám teď bude sloužit? Jak budeme žít bez otroků?“ Rozhodl se Mojžíšův lid pronásledovat. Rozkázal, ať vojáci zapřáhnou koně do šesti set vozů, doženou Mojžíše a jeho lid a násilím je přivedou zpátky.

Když Izraelští došli k moři, uslyšeli za sebou dusot koňských kopyt. Vozy s faraonovým vojskem se rychle blížily. Izraelští začali naříkat: „Co teď s námi bude? Vojáci nás zabijí. Raději jsme měli zůstat v Egyptě.“

Ale Bůh stál na jejich straně. „Pozvedni svou hůl nad moře,“ přikázal Mojžíšovi. A stal se zázrak! Moře se rozestoupilo a mezi vlnami se otevřela široká cesta. „Jděte rychle,“ pobízeli Mojžíš a Áron svůj lid. Lidé měli strach, ale vojáci se rychle blížili. Izraelité si

dodali odvahu, vstoupili na cestu, která se otevřela mezi vlnami, a šťastně přešli na druhou stranu. Faraonovy vozy s vojáky také stačily vjet na mořskou cestu, ale voda cestu uzavřela a pronásledovatele smetly vlny.

Uplynulo patnáct dnů ode dne, kdy se lidé vydali na cestu. Všichni byli unaveni, docházely zásoby a voda. Lidé začali reptat. „Proč jsme raději nezůstali v Egyptě. Museli jsme těžce pracovat, ale najedli jsme se dosyta masa, zeleniny i ovoce.“

Tedy k Mojžíšovi opět promluvil Bůh: „Tvoji lidé budou jíst každý večer maso a každé ráno chléb.“ A opravdu! Večer se mezi lid snesla hejna křepelk. Lidé je lovili a všichni se dosyta najedli křepelčího masa.

Ráno spadla rosa a země se pokryla zvláštními bílými vločkami kulatého tvaru. Mojžíš řekl lidem: „Sbírejte a jezte, to je mana, chléb, který nám posílá Hospodin!“ Od toho dne každý večer přilétaly křepelky a každé ráno lidé sbírali manu. Mojžíš udeřil svou holí o skálu, objevil se pramen vody a lidé uhasili žízeň.

Po několika týdnech doputovali k hoře Sínaj. Tady se utábořili a Mojžíš vystoupil na vrchol hory, který byl zahalený hustým kouřem. Odtud k němu promluvil Bůh: „Budete-li mě poslouchat a dodržovat mou smlouvu, stanete se mým vyvoleným národem před všemi ostatními lidmi. I když mi patří celá země, vy budete mým svatým královstvím.“

